

11. Розвиток особливого партнерства України з НАТО– [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://ukraine-nato-mfa.gov.ua/ukrayina-nato/rozvitok-osoblivogo-partnerstva-ukrayini-z-nato>

12. Україна забезпечує стратегічні авіаперевезення для країн НАТО в час епідемії. URL: <https://novynarnia.com/2020/04/15/perevez-nato/> (дата звернення: 12.10.2020).

13. Хартія про особливе партнерство між Україною та Організацією Північно-Атлантичного договору. URL: www.mk.gov.ua/store/files/announce_1499681906.pdf (дата звернення: 12.10.2020).

14. NATO Secretary General: Security challenges not diminishing because of COVID-19. URL: https://www.nato.int/cps/en/natohq/news_175730.htm

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ БІОЕТИКИ

Півень В. В.

студентка VI курсу

Інституту управління і права Київської філії

*Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого
м. Київ, Україна*

Актуальність обраної теми дослідження доводиться розвитком четвертого покоління прав людини. На сьогодні продовжує користуватись попитом ідея формування прав пов'язаних із збереженням людської ідентичності. Захист людини вимагає переосмислення ставлення суспільства та держав до проведення медичних досліджень з використанням людини, клонування, використання ГМО тощо. Все це – питання біоетики. Біоетика в умовах глобалізованого світу також самостійно стає глобалізованою. Саме тому, ми повинні приділити особливу увагу питанням того, яким чином регулюється співробітництво держав у сфері біоетики на міжнародному рівні [1].

Біоетика – поняття, яке виникло у середині ХХ століття внаслідок людської рефлексії по завершенню Другої світової війни. Біоетика охоплює моральні та етичні питання діяльності людини у сфері біології та медицини. Водночас біоетика має міждисциплінарний характер. Правове регулювання біоетики тісно пов'язане із закріпленням ряду прав людини та основоположних свобод.

По-перше, біологічні та медичні дослідження повинні гарантувати право на життя та на охорону здоров'я. Ці права на міждержавному

рівні закріплені в Загальній декларації прав людини та Міжнародному пакті про громадянські і політичні права. Людина завжди повинна мати гарантії визнання власної правосуб'єктності, які у площині біоетики знаходять свій прояв у питаннях лікування та біологічних досліджень. Саме тому ми повинні розуміти, що правове регулювання біоетики має вибудовуватись на співробітництві.

Тільки спільне правове регулювання з боку окремих держав не дозволить гарантувати захист прав людини в розрізі біоетики. Це зумовлено наявністю різних усталених на місцевому рівні підходів до біоетики. Отже, на рівні окремих держав питання регулювання біоетики вкрай нерівномірно вирішено. Якщо країни такі, як Китай можуть ігнорувати питання біоетики інші державами, то Франція та Німеччина, чи США вводять обмеження.

З вищенаведеного випливає два висновки. По-перше, біоетика краще регулюється на регіональному рівні ніж на міжнародному. Прикладом цьому може стати Рада Європи. В межах цього утворення Європейський суд з прав людини формує великий обсяг прецедентної практики, яка торкається питання біоетики. На рівні Ради Європи вирішувати ці питання легше, так як наявний комплекс міжнародних угод прийнятих спільно державами-членами цієї організації. По-друге, в межах Ради Європи об'єднані держави які мають багато спільного в питаннях культури та історії [2].

Про те головна проблема, яка не дозволяє налагодити співробітництво у розрізі біоетики це різні уявлення про біоетику та її категорії. В різних державах це поняття різне за обсягом. Клонування людини, нейроетика, використання ГМО, штучне запліднення та проведення дослідів над людьми і використання біологічної зброї – це поширені категорії біоетики, які є загальноновизнаними на науковому рівні. Але, кожна держава формує для себе власне ставлення до біоетики. Одні країни не визнають це поняття взагалі. Інші визнають, але охоплюють не все, що повинно розглядатись з позиції біоетики.

Таким чином, задля налагодження міжнародно-правового співробітництва у сфері біоетики необхідно:

- Перевести всі відносини співробітництва у площину права;
- Прийняти конвенцію з питань біоетики де визначити ключові поняття та категорії. Такий міжнародний договір повинен бути усталеним та мати зрозумілу для всіх спрямованість та загальноновизнані принципи поведіння держави у сфері біоетики.
- Надати нормам регулювання співробітництва у сфері біоетики статус імперативних норм.

Отже, все вищевказане доводить актуальність дослідження питань міжнародно-правового співробітництва у сфері біоетики майбутньому.

Література:

1. Біоетика // Філософський енциклопедичний словник / В. І. Шинкарук (гол. редкол.) та ін. – Київ : Інститут філософії імені Григорія Сковороди НАН України : Абрис, 2002. – 742 с. – 1000 екз. – ББК 87я2. – ISBN 966-531-128-X.

2. Основи біоетики і біобезпеки : [посібник] / С. Н. Вадзюк, Н. М. Волкова. – Тернопіль : ТДМУ : Укрмедкнига, 2019. – 128 с. – ISBN 966-673-343-9.

МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ВИКЛИКИ СУЧАСНОСТІ: СПІВРОБІТНИЦТВО ЗАРАДІ ЗАГАЛЬНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ БЕЗПЕКИ

Строменко Є. С.

*студентка магістратури II юридичного факультету
Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна
м. Харків, Україна*

В умовах сучасного світоустрою, з актуальними викликами та загрозами, жодна держава не спроможна забезпечити власну безпеку виключно своїми зусиллями, не спираючись на допомогу з боку міжнародної спільноти й колективних структур безпеки. Це зумовлює необхідність формування та розвитку міжнародних зв'язків, реформування існуючих безпекових організацій, адже зростання масштабів міжнародного тероризму, кібератак, організованої злочинності засвідчують їх низьку ефективність.

Способи ефективного забезпечення та підтримки міжнародного миру й безпеки безпосередньо залежать від особливостей безпекового середовища. Наявні виклики та загрози, актуальні в умовах сьогодення визначають формат і напрямки міжнародного безпекового співробітництва. Концептуально різні підходи до безпеки, що формуються сучасним безпековим доквіллям, впливають на цілі та засоби діяльності безпекових організацій [2, с. 109].

На сьогодні у Європейському просторі безпека значною мірою залежить від ефективної діяльності трьох ключових інституцій – НАТО, ОБСЄ та ЄС та їх належної взаємодії. У цій «тріаді безпеки» Північно-атлантичний альянс вже значний час залишається найбільш впливовим і ефективним компонентом, здатним швидко та адекватно реагувати на сучасні виклики і загрози.